

[Gert Petersen]

vittige oprustning i begge blokdannelser. Faren består i, at en gnist fra en konfrontation andetsteds i verden kan antænde en brand i Europa, uden at nogen af parterne i og for sig har ønsket det, som følge af en optrapning, hvor det ene ultimatum afføder det andet, hvor begge parter klatrer op ad truslernes stige, og hvor til sidst troværdigheden sættes over styr, hvis ikke truslen følges op af handling. Og så er det, der bliver handlet, og så er katastrofen der. Det er den reelle krigstrussel i Europa, og den forstærkes, jo mere krigen gøres teknisk mulig i vor verdensdel, og jo mere de europæiske stater integreres i stormagternes strategi.

Der var en tid, da mange mente, at en ny europæisk krig så at sige var teknisk umulig på grund af kernevåbnene og sikkerheden for, at de store atommagter selv ville blive ramt. Den megen tale om begrænset atomkrig vidner om noget andet, og i begge militærblokke forbereder supermagterne sig de facto på en sådan til Europa begrænset atomkrig.

Hvis man derfor vil bruge dansk forsvarspolitik til imødegåelse af den reelle krigsfare, skal Danmark ikke spille med i kaprustning, atomstrategi og anden stormagtsstrategi. En politik til forebyggelse af krigen må sigte på at bryde rustningsspiralen, reducere atomstrategiens råderum og gøre selve den farlige blokstrategi mindre troværdig. Altså: i stedet for fortsat oprustning – og det er en sådan, man beslutter her – må vi i gang med nedrustning. I stedet for fortsat støtte til atomstrategi i Europa må vi sige nej til filosofien om at tillade sig at være de første til at bruge atomvåben, sige nej til placering af atomvåben i vores verdensdel. Og i stedet for at anlægge depoter og åbne baser for andre magter må vi sige nej til at spille en farlig rolle som forpost i blokstrategien. En sådan forsvarspolitik må selvsagt kombineres med en række udenrigspolitiske initiativer med det sigte at få fjernet atomvåben fra Europa, Vest- såvel som Østeuropa, og herunder at garantere, at de ikke placeres hos os selv eller andetsteds i Norden, initiativer for at få en nedtrapning i gang også af det konventionelle rustningsniveau i Vest som i Øst og initiativer for at udbygge ægte solidaritet med den tredje verden.

Jeg påstår ikke, at en sådan politik med garanti vil lykkes. Selvsagt er det begrænset,

hvad Danmark alene kan udrette, men der er gode muligheder for et samspil med andre små og mellemstore stater i og uden for Europa, pagtbundne såvel som alliancefri. Derfor er der et realistisk perspektiv i en sådan politik. Den kræver dristighed, ja vel, men det paradoksale er, at den politik, der afspejles i den foreslåede forsvarsordning, ikke skyldes dristighed, men snarere en eller anden slags inertens lov eller præsidentens lov – præsidenten, der bor i Washington. Til gengæld mener jeg, at denne politik er hundrede gange farligere end en dristig fredspolitik.

På den baggrund siger socialistisk folkeparti nej til de 3 lovforslag, der foreligger her.

Jeg vil godt føje til for at skuffe nogle, at vi er helt overbeviste om, at vedtagelsen af disse forslag ikke vil skabe ro om forsvaret. Diskussionen vil gå videre, den er ikke slut.

Arentoft (FP):

Loven om forsvarrets organisation er en rammelov med bemyndigelser til forsvarsministeren. Normalt er vi ikke for ministerbemyndigelser, men med hensyn til forsvarsloven har vi de sidste 3 år skrevet i bemærkningerne om anvendelsen af midlerne til forsvaret følgende, som jeg gerne vil citere:

»Det må derfor være den forsvarsminister, som er udgået som et resultat af det seneste folketingsvalg, som har frihed til at rokere med anvendelsen af det samlede beløb, og en indgående forhåndskontrol fra folketingets side er uhensigtsmæssig og umulig – også som følge af, at der på militærområdet er tale om så mange nye, vanskeligt forståelige og hurtigt skiftende forhold og omstændigheder, der – bl.a. som følge af hensyntagen til vore NATO-partnere – må hemmeligholdes i vidt omfang, endog over for 179 folketingsmedlemmer.«

Desværre har fremskridtspartiet ikke været med i forhandlingerne om den nye lov; i modsat fald ville vi nok have peget på nogle ting. For det første har hr. Arne Christiansen været inde på det, jeg er helt enig i, nemlig at der mangler en formålsparagraf for forsvarsloven. Det er efter fremskridtspartiets mening ikke tilstrækkeligt, at det står i bemærkningerne, eller at det til sin tid kommer til at stå i betænkningen. Derfor vil vi for-